

نامه‌ی ژنیک بو هاوسره‌کە‌ی

• که ژال ئیسماعیل

کات.. دوا پوژنه‌کانی سالیکی پر له هه‌سپه‌ت بوو!
وه‌رزیش.. وه‌رزی به‌فر و سربوونی لیوه‌کانی ده‌شت بوو!
سالانی ته‌نها خوازم بارینی کلوه به‌فری سپی بوو به‌سه‌ر شان و ملی ئه‌و پالتاوه‌ره‌شی که له به‌رمدا‌بوو، وه‌ک دوو عیشق خولیای یه‌ک بووین، له‌م سه‌رمای وه‌رزهدا، هه‌موو به‌یانیه‌ک له ریگه‌ی چوونم به‌ره‌و شوینی کاره‌که‌م، تیژ ده‌روانمه‌ ده‌وروبه‌رم، هه‌رکه زه‌رده‌خه‌نه یان بزه له سه‌ر لیوی که‌سه‌ی ده‌بینم له ناخدا پرسیار ده‌که‌م ئاخو ئه‌و بزیه له ناخیه‌وه هه‌لده‌قولی‌ت یا وه‌ک هه‌موو شته‌کانی ده‌وروبه‌رم ده‌ستکردن؟! یان وه‌ک ئاکته‌ره‌کان له سه‌ر شانوی ژیان هه‌رکه‌س ده‌وری خوی ده‌بنی‌ت؟! یان هه‌رکات گویم له قاقایه‌کی به‌کول ده‌بنی‌ت، زه‌نگی گوئی بی‌ده‌نگیم به‌ ئاگا دینی‌ت و پرسیار ده‌که‌م که‌ی بی، منیش ئاوا له ناخه‌وه قاقای پی‌که‌نینم کۆتایی به‌م هه‌موو بی‌ده‌نگی و په‌ژاره‌ی سه‌ر پوخسارم بینی‌ت؟!

هه‌موو ساتی ده‌روانمه ئه‌و دیو په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌م و نیگای ئه‌و به‌فره سپیه‌ ده‌که‌م که وه‌ک سه‌رپووشیکی چه‌رمگ خوی داوه به‌سه‌ر په‌رچه‌می چیمه‌نی ناو باخدا؛ ئه‌وسا هه‌زم.. ده‌بنی‌ته دروستکردنی شیربه‌فرینه‌یه‌ک که وه‌ک په‌یکه‌ری بو ته‌نهایی، له ژیر گریانی ئه‌م زستانه‌دا که‌مه‌ی دووری له‌گه‌لدا بکه‌م. یان بیکه‌مه‌ هاوپی ئه‌م وه‌رزه سارده و پی‌که‌وه گوئ له هه‌ناسه‌کانی به‌خته‌وه‌ری بگرین، هه‌نسکی بی‌نازیمان خامۆش که‌ین و چیتیر چرای ژورمان له بان سه‌ری ته‌نهاییه‌وه کز کز نه‌سووتینین.

کات.. چه‌ند ساتیکی خۆشی ته‌مه‌ن کورت بوو!

وه‌رزیش.. وه‌رزی ونبوونی گول و په‌پووله و خۆر بوو!

هه‌رچه‌ندی به‌ پوخسارنا ده‌مروانی، نه‌مه‌ده‌توانی ئه‌وه‌ی تو ده‌ته‌وی بی‌انلی من بی‌انخوینمه‌وه، ته‌نها له بیرمه ئه‌و ساتانه‌ی نیگا‌کانم ده‌بوونه دوو ده‌ریا و شه‌پۆلیان بو که‌ناری هه‌زت ده‌هینا، لیوه‌کانم گرووی ماچیکی ته‌ریان ده‌گرت. خوازیار بووم له جیاتی دل‌یک ده‌یان دل‌م هه‌بوایه و هه‌ر تاوئ ئه‌میری دل‌یکم بوویتایه! کاتی که له ئامیزی خه‌ونه‌کانما چاوت لیکه‌نا، هه‌موو ترپه‌یه‌کی دل‌ت بانگی منی ده‌کرد. هه‌موو هه‌ناسه‌یه‌کت بوونی منیان گرتیوو. ده‌سته‌کانت گه‌رم بوون. سنگت کردبوه دورگه‌یه‌کی بی ناسنامه و ریگات پی‌دام سه‌یرانی به‌هاره به‌سه‌رچوو‌ه‌کانم نوئ بکه‌مه‌وه. تازه له دایک بووبووم، هیشتا ناویکی تازه‌ت بو نه‌دۆزببوممه‌وه و جلکی نویت بو نه‌سه‌ندبووم، توژی ریگا، په‌نگی جانتا‌کانی سه‌فه‌رتی بزر کردبوو. مابووی، زورمان مابوو، هیشتا ئه‌و قاقا پی‌که‌نینانه‌ی خوازم ده‌کردن گوئی ژووره‌که‌میان پر نه‌کردبوو له پرسیار، شیربه‌فرینه‌که‌مان دروست نه‌کردبوو، په‌نجه‌کانمان له باوه‌شی نازی یه‌کا گه‌رمیان نه‌بووبووه.

کات.. دوا پوژی سالیکی پر له نائومی‌دی بوو!

وه‌رزیش.. وه‌رزی گریانی ئاسمان و پنینه‌وه‌ی پرچی دارستان و تووره‌بوونی هه‌ور و زیزبوونی خۆر بوو!

چاوه‌پئی بووم له ئامیزتا قژم شانه بکه‌م. ئه‌سرینه‌ تو‌راوه‌کانم ئاشت بکه‌ینه‌وه، که‌چی به‌فر و خه‌نده و ماچت تو‌راند. جه‌سته‌مت کرده به‌سته‌له‌ک و دل‌م بوو به‌گۆری هیواکان و، له پیش که‌رنه‌قالی دوا شه‌وی سالا جیت هیشتم. چه‌ندین پرسیارت هه‌روا بی وه‌لام هیشته‌وه!

كات.. ھەروەك خۆيەتى لەو پۆژەووە بەفر بە بالای وەرژەكانم بپاوە و خۆر لە سەر كیشوهرم
ھەلنایەت، ئاسمان بەردەوام بۆ دلی پر لە ھەسپەتی من دەگری.. بە كۆل دەگری. منی ھەمیشە
چاوەرێ نە بەو گەبیم چاوەكانت بخوینمەووە و نە دیاریبەكانت ھەلۆاسم بە داری میلادا.
ئێستا گەراومەتەووە ئەو زەمەنەي كە گریان بۆ تەنھایی دروست بوو!

ھۆلەندا، 2005

•••